Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

18. května 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Duševní vlastnictví — Nařízení (ES) č. 207/2009 — Ochranná známka Evropské unie — Článek 97 odst. 1 — Mezinárodní příslušnost — Žaloba pro porušení ochranné známky směřující proti společnosti se sídlem ve třetím státě — Vnukovská společnost se sídlem na území členského státu soudu, jemuž byla věc předložena — Pojem ‚pobočka'"

Ve věci C-617/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 16. listopadu 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 23. listopadu 2015, v řízení

Hummel Holding A/S

proti

Nike Inc.,

Nike Retail BV,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič (zpravodaj), předseda senátu, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. října 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Hummel Holding A/S T. Böslingem, Rechtsanwalt,

— za Nike Retail BV a Nike Inc. B. Führmeyerem a F. Kleinem, Rechtsanwälte,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

— za Evropskou komisi J. Samnadda, jakož i T. Scharfem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. ledna 2017,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 97 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Hummel Holding A/S a společností Nike Inc. a její dceřinou společností Nike Retail BV ve věci údajného porušení mezinárodní ochranné známky společnosti Hummel Holding s účinky v Evropské unii posledně uvedenými společnostmi.

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 44/2001

3 Body 11 až 13 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1; Zvl. vyd. 03/31, s. 390) stanoví:

„(11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. […]

(12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.

(13) Pokud se týče pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, měla by být slabší strana chráněna pravidly pro určení příslušnosti, která jsou jejím zájmům příznivější než obecná pravidla.“

4 Článek 2 odst. 1 tohoto nařízení zní následovně:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

5 Článek 4 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Nemá-li žalovaný bydliště na území některého členského státu, určuje se příslušnost soudů každého členského státu podle jeho vlastních právních předpisů, s výhradou článků 22 a 23.“

Nařízení č. 207/2009

6 Nařízení č. 207/2009 bylo změněno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. prosince 2015 (Úř. věst. 2015, L 341, s. 21), které vstoupilo v platnost dne 23. března 2016. Nicméně vzhledem k době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení je tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce zkoumána z hlediska nařízení č. 207/2009, ve znění platném před touto změnou.

7 Body 15 až 17 odůvodnění nařízení č. 207/2009 uvádějí:

„(15) K posílení ochrany ochranných známek [Evropské unie] by měly členské státy s přihlédnutím ke své vnitrostátní úpravě určit co nejomezenější počet vnitrostátních soudů prvního a druhého stupně, které mají pravomoc ve věcech porušení a platnosti ochranných známek [Evropské unie].

(16) Rozhodnutí týkající se platnosti a porušení ochranných známek [Evropské unie] by mělo mít účinky a vztahovat se na celé území [Unie], neboť je to jediný způsob, jak zabránit vydání odporujících si rozhodnutí ze strany soudů a [Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)], a zajistit, aby nebyla ohrožena jejich jednotná povaha. Na všechna řízení týkající se ochranných známek [Evropské unie] by se mělo vztahovat nařízení [č. 44/2001], pokud toto nařízení nestanoví z těchto ustanovení výjimky.

(17) Je třeba vyvarovat se toho, aby byla vydávána odporující si rozhodnutí o žalobách mezi týmiž účastníky a se stejnou skutkovou podstatou ve věci ochranné známky [Evropské unie] a paralelní národní ochranné známky. Proto, pokud jsou podány žaloby ve stejném členském státě, je třeba prostředky k dosažení tohoto cíle hledat ve vnitrostátních procesních předpisech, které nejsou tímto nařízením dotčeny, zatímco jsou-li žaloby podány v různých členských státech, byla by vhodná ustanovení obdobná ustanovením o litispendenci nařízení [č. 44/2001].“

8 Článek 94 tohoto nařízení, nadepsaný „Použití nařízení [č. 44/2001]“, je uveden v hlavě X, která obsahuje pravidla stran příslušnosti a řízení ve věcech žalob týkajících se ochranných známek Evropské unie. Tento článek stanoví:

„1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, použijí se pro řízení ve věcech ochranných známek [Evropské unie] a přihlášek ochranných známek [Evropské unie] i pro řízení ve věcech současně nebo následně podaných žalob týkajících se ochranných známek [Evropské unie] a národních ochranných známek ustanovení nařízení [č. 44/2001].

2. Pokud jde o řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 96:

a) nepoužijí se články 2 a 4, čl. 5 body 1, 3, 4 a 5 a článek 31 nařízení [č. 44/2001];

b) články 23 a 24 nařízení [č. 44/2001] se použijí v rozsahu stanoveném čl. 97 odst. 4 tohoto nařízení;

c) ustanovení kapitoly II nařízení [č. 44/2001], které se vztahují na osoby, které mají bydliště na území členského státu, platí i pro osoby, které nemají bydliště na území členského státu, ale mají tam svou pobočku.“

9 Článek 95 odst. 1 uvedeného nařízení, nadepsaný „Soudy pro ochranné známky [Evropské unie]“, stanoví:

„Členské státy určí na svém území co nejomezenější počet soudů prvního a druhého stupně (dále jen „soudy pro ochranné známky [Evropské unie]“) plnící funkce svěřené jim tímto nařízením.“

10 Podle článku 96 téhož nařízení, nadepsaného „Soudní pravomoc ve věci porušení a platnosti“:

„Soudy pro ochranné známky [Evropské unie] mají výlučnou příslušnost:

a) ve věcech všech žalob pro porušení, a pokud to připouští vnitrostátní právní předpisy, pro hrozící porušení ochranné známky [Evropské unie];

[…]“

11 Článek 97 nařízení č. 207/2009, nadepsaný „Mezinárodní příslušnost“, stanoví:

„1. S výhradou ustanovení tohoto nařízení, jakož i ustanovení nařízení [č. 44/2001] použitelných podle článku 94, se řízení na základě žalob a protinávrhů uvedená v článku 96 vedou před soudy členského státu, na jehož území má žalovaný své bydliště, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, před soudy členského státu, na jehož území má pobočku.

2. Nemá-li žalovaný na území některého z členských států ani bydliště ani pobočku, vedou se tato řízení před soudy členského státu, na jehož území má bydliště žalobce, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, před soudy členského státu, na jehož území má pobočku.

3. Nemají-li žalovaný ani žalobce bydliště ani pobočku na území některého z členských států, vedou se tato řízení před soudy členského státu, kde má sídlo [EUIPO].

[…]

5. Řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 96, s výjimkou žalob na určení, že nedochází k porušení ochranné známky [Evropské unie], mohou být rovněž vedena před soudy členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít, nebo na jehož území došlo k jednání uvedenému v čl. 9 odst. 3 druhé větě.“

12 Článek 98 tohoto nařízení, nadepsaný „Rozšíření soudní příslušnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Soud pro ochranné známky [Evropské unie], jehož pravomoc je dána podle čl. 97 odst. 1 až 4, má příslušnost ve věcech:

a) porušení, k nimž došlo nebo k nimž hrozí dojít na území kteréhokoli členského státu,

[…]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

13 Společnost Hummel Holding je podnikem se sídlem v Dánsku vyrábějícím sportovní zboží, sportovní oblečení a oblečení pro volný čas, jakož i sportovní a volnočasovou obuv. Je majitelkou mezinárodní obrazové ochranné známky zapsané pod číslem 943057, která má účinky v Unii pro výrobky patřící do třídy 25 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, které odpovídají následujícímu popisu: „Oděvy, obuv, pokrývky hlavy“.

14 Společnost Nike, která má sídlo ve Spojených státech, je holdingová společnost v čele skupiny Nike, která uvádí na trh sportovní zboží po celém světě. Společnost Nike Retail se sídlem v Nizozemsku rovněž patří do této skupiny. Posledně uvedená společnost provozuje internetovou stránku, kde jsou prezentovány a nabízeny výrobky Nike určené zejména pro Německo. Kromě online prodeje prostřednictvím této internetové stránky jsou výrobky v Německu prodávány prostřednictvím nezávislých obchodníků, kteří je objednávají u společnosti Nike Retail. Společnosti skupiny Nike velkoobchody či maloobchody přímo v Německu neprovozují.

15 Společnost Nike Deutschland GmbH, jež má sídlo ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo) a není účastnicí sporu v původním řízení, je podle názoru Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud v Düsseldorfu, Německo) dceřinou společností Nike Retail. Společnost Nike Deutschland nemá vlastní internetové stránky a nedodává zboží konečným zákazníkům ani zprostředkovatelům. Naproti tomu vyjednává smlouvy mezi zprostředkovateli a Nike Retail a podporuje ji při propagaci a realizaci smluv. Nike Deutschland rovněž zajišťuje poprodejní služby pro konečné zákazníky.

16 Hummel Holding má za to, že některé výrobky Nike, zejména basketbalové šortky, porušují ochrannou známku uvedenou v bodě 13 tohoto rozsudku a tvrdí, že k většině porušení došlo v Německu. Podala proti společnostem Nike a Nike Retail žalobu k Landgericht Düsseldorf (zemský soud v Düsseldorfu, Německo), jenž se prohlásil za příslušný z důvodu, že společnost Nike Deutschland představuje pobočku společnosti Nike a současně žalobu ve věci samé zamítl. Společnost Hummel Holding proti tomuto rozhodnutí podala odvolání k předkládajícímu soudu.

17 Společnost Hummel Holding se domáhá zákazu dovozu a vývozu, propagace, nabízení, uvádění do oběhu či svolení k uvádění do oběhu těchto výrobků, pokud jde o území Evropské unie (podpůrně území Spolkové republiky Německo) ve vztahu ke společnosti Nike, a dále pokud jde o území Spolkové republiky Německo ve vztahu ke společnosti Nike Retail.

18 Společnosti Nike a Nike Retail namítají chybějící mezinárodní příslušnost německých soudů.

19 Předkládající soud má za to, že mezinárodní příslušnost německých soudů pro rozhodnutí o žalobě, jež se týká celé Unie a směřuje proti společnostem skupiny Nike, může vyplynout pouze na základě čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009. Nicméně uvádí, že rozsah pojmu „pobočka“ ve smyslu tohoto ustanovení je v případě samostatných dceřiných a vnukovských společností sporný a nebyl Soudním dvorem vyjasněn.

20 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Düsseldorf (vrchní zemský soud v Düsseldorfu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Za jakých okolností musí být právně samostatná a v unijním členském státě sídlící vnukovská společnost podniku, který sám nemá v Evropské unii sídlo, považována za ‚pobočku‘ tohoto podniku ve smyslu čl. 97 odst. 1 [nařízení č. 207/2009?]“

K předběžné otázce

21 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že právně samostatná, v unijním členském státě sídlící vnukovská společnost mateřského podniku, která nemá v Unii sídlo, představuje „pobočku“ tohoto mateřského podniku ve smyslu tohoto ustanovení.

22 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora z požadavků jednotného použití unijního práva a zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno v celé Unii autonomním a jednotným způsobem, přičemž tento výklad je třeba hledat s přihlédnutím nejen ke znění tohoto ustanovení, ale i ke kontextu ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (viz zejména rozsudky ze dne 18. ledna 1984, Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, bod 11; ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 14, a ze dne 16. července 2015, Abcur, C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:481, bod 45).

23 Tak tomu je u pojmu „pobočka“ ve smyslu čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009, jelikož tento pojem není vymezen v uvedeném nařízení a toto nařízení neobsahuje žádný odkaz na vnitrostátní právní řády za účelem vymezení jeho smyslu.

24 Především je třeba uvést, že nařízení č. 207/2009 stanoví s výhradou výjimek, které jsou v něm výslovně uvedeny, použití ustanovení nařízení č. 44/2001 na řízení týkající se ochranných známek Evropské unie a na přihlášky těchto ochranných známek, což výslovně vyplývá z bodu 16 odůvodnění nařízení č. 207/2009, jakož i z jeho článku 94 a z jeho čl. 97 odst. 1.

25 V této souvislosti je třeba uvést, že ačkoli některá ustanovení nařízení č. 44/2001, jako jeho čl. 5 odst. 5 a čl. 18 odst. 2, též odkazují na pojem „pobočka“, takže nelze vyloučit, že závěry vyplývající z judikatury Soudního dvora související s těmito dvěma ustanoveními mohou být do jisté míry relevantní pro účely výkladu pojmu „pobočka“ ve smyslu nařízení č. 207/2009, nelze však zastávat názor, že uvedený pojem musí mít nutně tentýž rozsah, v němž je užíván v rámci jednoho či druhého z těchto dvou nařízení.

26 Nehledě na zásadu použití nařízení č. 44/2001 na žaloby týkající se ochranných známek Evropské unie je použití některých ustanovení tohoto nařízení, zejména norem uvedených v jeho článku 4 a v jeho čl. 5 odst. 1 na řízení na základě žalob a protinávrhů uvedených v článku 96 nařízení č. 207/2009, vyloučeno na základě čl. 94 odst. 2 posledně zmíněného nařízení. Vzhledem k tomuto vyloučení vyplývá příslušnost soudů pro ochranné známky Evropské unie uvedených v čl. 95 odst. 1 nařízení č. 207/2009 pro rozhodování o žalobách a protinávrzích uvedených v článku 96 tohoto nařízení z norem stanovených přímo týmž nařízením, které mají povahu *legis speciali* ve vztahu k normám uvedeným v nařízení č. 44/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. června 2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, body 26 a 27).

27 Kromě toho nařízení č. 44/2001 na straně jedné a nařízení č. 207/2009 na straně druhé sledují cíle, které nejsou totožné. Cílem nařízení č. 44/2001 podle jeho bodů 12 a 13 odůvodnění je, aby kromě místa bydliště žalovaného byla doplněna i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti či, pokud se týče pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, aby byla slabší strana chráněna pravidly pro určení příslušnosti, která jsou jejím zájmům příznivější než obecná pravidla.

28 Cílem nařízení č. 207/2009 je podle jeho bodů 15 až 17 odůvodnění posílit ochranu ochranných známek Evropské unie, zabránit vydávání odporujících si rozhodnutí ze strany soudů a zajistit, aby nebyla ohrožena jednotná povaha uvedených ochranných známek prostřednictvím rozhodnutí soudů pro ochranné známky Evropské unie, která mají účinky a vztahují se na celé území Unie.

29 K určení prvků, které charakterizují pojem „pobočka“ ve smyslu čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009, je proto třeba v souladu s judikaturou Soudního dvora uvedenou v bodě 22 tohoto rozsudku přihlížet nejen ke znění tohoto ustanovení, ale i k jeho kontextu ustanovení a k jeho cílům.

30 Znění čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009 neobsahuje upřesnění pojmu „pobočka“ pro účely jeho použití. Nicméně z něj vyplývá, že žalovaný, který nemá bydliště v Unii, zde může mít jednu nebo několik poboček, což zdá se *a priori* naznačuje, že v posledně uvedeném případě může být věc předložena soudům různých členských států, na jejichž území se tyto pobočky nacházejí.

31 Pokud jde o kontext, do něhož je zasazen článek 97 nařízení č. 207/2009, je třeba uvést, že toto ustanovení zaručuje existenci příslušného soudu v rámci Unie pro všechny spory ve věcech porušení a platnosti ochranné známky Evropské unie. Tento článek, který obsahuje několik skutečností zakládajících mezinárodní příslušnost, uvádí v odstavcích 1 až 4 po sobě následující kritéria umožňující určit členský stát, jehož soudy jsou příslušné podle čl. 98 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení k zajištění účinné ochrany ochranných známek Evropské unie na celém jejím území.

32 Článek 97 nařízení č. 207/2009 ve svém odstavci 1 primárně zakotvuje příslušnost soudů členského státu, na jehož území má žalovaný své bydliště, nebo, nemá-li bydliště na území některého členského státu, příslušnost soudů členského státu, na jehož území má pobočku. Pouze v případě, že žalovaný nemá na území některého z členských států ani bydliště ani pobočku, odstavce 2 a 3 tohoto článku podpůrně stanoví příslušnost ve prospěch soudů bydliště nebo pobočky žalobce a ještě podpůrněji příslušnost ve prospěch soudů členského státu, v němž má sídlo EUIPO.

33 Pokud jde o odstavec 5 uvedeného článku, zakotvuje zejména příslušnost ve prospěch soudů členského státu, na jehož území k porušení došlo nebo hrozí dojít, což je situace, v níž, jak vyplývá z článku 98 nařízení č. 207/2009, má soud příslušnost omezenou na území členského státu, v němž se nachází.

34 Jak uvedl generální advokát v bodě 80 svého stanoviska, čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009, který zakládá příslušnost soudů členského státu, na jehož území se nachází pobočka společnosti, která nemá své sídlo v Unii, zdaleka nepředstavuje při stanovení příslušnosti výjimku ze zásady bydliště žalovaného, která vyplývá z čl. 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001, s přihlédnutím k bodu 11 odůvodnění tohoto nařízení, ale slouží spíše k provedení této zásady, což hovoří ve prospěch širokého výkladu tohoto pojmu.

35 Povahu všeobecné zásady, která charakterizuje toto pravidlo pro určování příslušnosti, jež je projevem zásady *actor sequitur forum rei*, totiž vysvětluje skutečnost, že v zásadě umožňuje žalovanému se snadněji bránit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. července 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, bod 35, a ze dne 19. února 2002, Besix, C-256/00, EU:C:2002:99, bod 52). Tak je tomu v případě, jak uvedl generální advokát v bodě 82 svého stanoviska, když se má účastník řízení bránit před soudy státu, v němž má pobočku, a ve vztahu k němuž má tedy v dané situaci nejbližší vazbu.

36 Tento výklad mimoto nezasahuje do cílů právní úpravy o ochranné známce Evropské unie, připomenuté v bodě 28 tohoto rozsudku, jelikož rozhodnutí soudů pro ochranné známky Evropské unie, které jsou příslušné na základě článku 97 nařízení č. 207/2009, mají účinky a vztahují se na celou Unii.

37 Takový široký výklad vede k závěru, že jsou požadovány hmotné znaky, které snadno umožní rozpoznat existenci „pobočky“ ve smyslu čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009. Jak uvedl generální advokát v bodě 52 svého stanoviska, tato existence vyžaduje formu skutečné a stabilní přítomnosti, z níž je provozována obchodní činnost a jež se projevuje existencí zaměstnanců, jakož i materiálních zdrojů. Kromě toho tato pobočka musí dlouhodobě vystupovat navenek jako detašované pracoviště mateřského podniku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. listopadu 1978, Somafer, 33/78, EU:C:1978:205, bod 11; ze dne 18. března 1981, Blanckaert & Willems, 139/80, EU:C:1981:70, bod 12; ze dne 9. prosince 1987, SAR Schotte, 218/86, EU:C:1987:536, bod 10, a ze dne 19. července 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, bod 48).

38 V tomto ohledu není relevantní, zda na území členského státu usazená pobočka společnosti, jejíž sídlo se nachází mimo Unii, má právní subjektivitu či nikoli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2011, Voogsgeerd, C-384/10, EU:C:2011:842, bod 54). Třetí osoby tak musí mít možnost spolehnout se na dojem vyvolaný pobočkou jednající jako detašované pracoviště mateřského podniku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. prosince 1987, SAR Schotte, 218/86, EU:C:1987:536, bod 15).

39 Okolnost, že společnost se sídlem v členském státě, jehož soudům je spor předložen, je ve vztahu ke společnosti se sídlem mimo území Unie vnukovskou společností, a nikoli přímou dceřinou společností této společnosti, rovněž není relevantní, jsou-li splněny podmínky uvedené v bodě 37 tohoto rozsudku.

40 Kromě toho pro účely použití čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009 v zásadě není důležité, zda se takto určená pobočka účastnila údajného porušení či nikoli. Takový požadavek, který není stanoven v čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009, by totiž kromě toho nebyl slučitelný s nezbytností širokého výkladu pojmu „pobočka“ připomenutého v bodě 34 tohoto rozsudku.

41 S přihlédnutím k těmto úvahám je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 97 odst. 1 nařízení č. 207/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že právně samostatná společnost se sídlem v členském státě, která je vnukovskou společností mateřského podniku, který nemá své sídlo v Unii, představuje „pobočku“ tohoto mateřského podniku ve smyslu tohoto ustanovení, jestliže je tato společnost provozním centrem, jež má v členském státě, v němž se nachází, formu skutečné a stabilní přítomnosti, z níž je provozována obchodní činnost, a dlouhodobě vystupuje navenek jako detašované pracoviště uvedeného mateřského podniku.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 97 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že právně samostatná společnost se sídlem v členském státě, která je vnukovskou společností mateřského podniku, který nemá sídlo v Unii, představuje „pobočku“ tohoto mateřského podniku ve smyslu tohoto ustanovení, jestliže je tato dceřiná společnost provozním centrem, jež má v členském státě, v němž se nachází, formu skutečné a stabilní přítomnosti, z níž je provozována obchodní činnost, a dlouhodobě vystupuje navenek jako detašované pracoviště uvedeného mateřského podniku.

Podpisy.